

krásně z mofaza late, sředj Brahi zjawně po-
stawene bō.

Po dočonaných swujbach božich, porutji Mě-
rosław, zo bó so wójstu ha zhromadženom lu-
dej jěscj ha picj podawo; družé ha wosobnišči
hoscjo pak podachu so do hoscjinskeho sala,
hdzej jich dobré wobjed wotjakwasche. Něcjer
Měrosław přenczej Karlej najreńche město
připokaza, hale tón, powné křescjijanskeje po-
nižnosće, temu wobarasche: „Nicz tak, mój-
lubó! — hódnišči ha wele děstoinišči hatj ja,
jo Božidar. Za wobdžiwam joho póczejnosćj
ha swatosćj joho žiwěna, jomu přiswuscha tjesćj
prěňoho města. Tak nepomhasche žane woba-
raňo, ponižné Božeczech dərběsche kralowstem roz-
kazej poswuschné bój.

Jomu k prawicze Karl so posědné, po liwi-
cze kněni Blanka, Mariju stajně na swojimai
kolenomai djerjo. Na to so družé sědachu, kždé
po wajnosći swojeje wosobó, tej žona z lěsom
Tjornohórskich dərběsche po wupraweném roz-
kazu Karlowóm za kněžim blidom sedjecj.
Bohu džakomně so pomodliwšči, zpotjachu wo-
bedwacj.